

Република Србија
УПРАВНИ СУД
4 У. 6904/15
13.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Весне Лазаревић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиле А.А. из Б., ул. ..., поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, сада Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак, ради поништаја решења туженог, број: 300-433-05-01933/2014-11000 од 07.04.2015. године, у предмету принудне наплате пореске обавезе, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиле изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Палилула, број: 015-433-10-4371/2014-11A06 од 08.10.2014. године. Наведеним решењем првостепеног органа, у тачки I и II диспозитива, одређена је тужиле (пореском обвезнику) принудна наплата пореске обавезе из непокретности тужиле, и то: двособног стана, површине 39м², који се налази у Б. у улици ..., на катастарској парцели број ..., КО..., уписан на име пореског обвезника у листу непокретности број ..., Републичког геодетског завода - Службе за катастар непокретности Београд 1, за КО ..., по основу дугованог пореза доспелог за плаћање до 02.06.2014. године по опомену број: 015-433-01-4371/2014-11A06, који није плаћен у законском року, са обрачунатом каматом до дана доношења овог решења, и то: једнократног пореза по основу откупа стана укупне површине веће од 90м² од стране изабраног, постављеног или именованог функционера, функционера политичке

странке, директора или члана органа управљања правног лица у државној, друштвеној или мешовитој својини са претежним учешћем друштвеног капитала, осим ако одговарајућим актом није било предвиђено право на стан веће површине, у којем се случају као припадајућа узима тако предвиђена површина, у износу од укупно 12.596.431,16 динара, са увећањем за 5% од 629.821,56 динара. Тачком III диспозитива истог решења одређено је да се принудна наплата пореске обавезе из непокретности пореског обвезника из тачке I и II овог решења извршава пописом, запленом/установљењем хипотеке, одређивањем почетне вредности непокретности и продајом непокретности од стране пореског органа. Тачком IV диспозитива констатовано је да је пореском обвезнику за доспелу, а неплаћену обавезу из тачке I овог решења, дана 10.06.2014. године достављена опомена за плаћање са налогом да исту плати одмах, а најкасније у року од 5 дана од њеног пријема, што обвезник није учинио, нити је у поменутом року поднео захтев за одлагање плаћања дугованог пореза. Тачком V-VII диспозитива одређено је да трошкови поступка принудне наплате падају на терет пореског обвезника, да жалба не одлаже извршење решења и да ово решење постаје извршно даном достављања пореском обвезнику.

Тужбом поднетом Управном суду дана 06.05.2015. године, тужилца је оспорила законитост решења туженог органа због неправилне примене закона и других прописа, повреде правила поступка и непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања. Указала је на несагласност пресуде Вишег трговинског суда Пж. 522/2009 од 22.04.2009. године и пресуде Управног суда 16 У.1955/12 од 07.11.2014. године (коју и тужени орган наводи у образложењу оспореног решења) у односу на примену члана 31. Закона о једнократном порезу на екстра доходак и екстра имовину стечену искоришћавањем посебних погодности. Истакла је да тужени орган приликом доношења оспореног решења није узео у обзир важну чињеницу да је одлуком Уставног суда утврђена неусаглашеност Закона о једнократном порезу на екстра доходак и екстра имовину стечену искоришћавањем посебних погодности са Уставом СРЈ, поред осталог и у делу који се односи на члан 31. наведеног закона, да ова Одлука Уставног суда важи од 05.04.2002. године, а да је тужилци решењем утврђен једнократни порез дана 06.06.2002. године. Осим тога, порески орган није узео у обзир ни чињеницу да је Одлуком Уставног суда, објављеном у „Службеном гласнику РС” број 73/2012 од 27.07.2012. године, утврђено да конформна метода није правно признат начин обрачуна камате, а порески орган је приликом обрачуна камате променио ову методу од јуна 2002. године до данашњег дана чиме је порески дуг вишеструко мултиплициран. Додала је да је првостепеном органу поднела захтев 07.02.2013. године за доношење решења о престанку пореске обавезе услед апсолутне застарелости, о ком захтеву до подношења тужбе није решено. Са тих и других разлога ближе изнетих у тужби, предложила је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, као и да обавезе тужени орган да јој накнади трошкове управног спора.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења, са предлогом да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09),

будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из стања у списима и разлога образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган Министарство финансија, Пореска управа - Филијала Палилула, на основу књиговодственог стања на ЈМБГ- а тужиле, пореског обвезника, за рачуне јавних прихода који се воде у јединственом пореском књиговодству Пореске управе, утврдио да тужилца дугује по основу доспеле пореске обавезе до 02.06.2014. године износ пореза и камате у висини од 12.596.431,16 динара. Тужилци је уредно достављена опомена за плаћање пореске обавезе број: 015-433-01-4371/2014-П1А06 од 02.06.2014. године са налогом да исту плати одмах, а најкасније у року од 5 дана од дана пријеме опомене. Како у остављеном року из опомене тужилца није извршила уплату доспелих а неплаћених пореза у целости и није поднела захтев за одлагање плаћања дугованог пореза, то је првостепени орган донео одлуку као у диспозитиву решења од 08.10.2014. године применом одредби чланова 75, 77, 78. став 1. тачка 3), 92. и 105. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Сл.гласник РС”, бр. 80/02...68/14). Решавајући по жалби изјављеној против тог решења, тужени орган је нашао да је правилно првостепени орган поступио када је донео решење о принудној наплати из непокретности пореског обвезника, јер је порески обвезник био дужан да поштује пореске прописе и да благовремено извршава своје пореске обавезе. Оцењено је да у конкретном случају није наступила застарелост права пореског органа на наплату пореза по Закону о једнократном порезу на екстра доходак и екстра имовину стечене искоришћавањем посебних погодности, јер сходно члану 31. тог закона обавеза по основу једнократног пореза на екстра доходак и екстра имовину не застарева, који став је изнет и у пресуди Управног суда 16. У. 1955/12 од 07.11.2014. године. Са тим у вези је констатовано да је одлуком Савезног уставног суда ИУ бр. 148/01, 155/01, 160/01, 165/01, 167/01, 170/01, 186/01, 196/01, 197/01, 200/01, 205/01, 06/01, 208/01, 219/01 6/02, 7/02 (“Сл. лист СРЈ”, бр. 17/02 и “Сл. гласник РС”, бр. 18/02) утврђено да наведена одредба члана 31. Закона о једнократном порезу на екстра доходак и екстра имовину стечене искоришћавањем посебних погодности (“Сл. гласник РС”, бр. 36/01) није сагласна са Уставом СРЈ у делу који се односи на непримену Закона о облигационим односима. Сходно томе, оцењујући и остале наводе жалбе као неосноване и без утицаја на другачије решавање ове управне ствари, тужени орган је применом члана 151. Закона о пореском поступку и пореској администрацији одбио жалбу тужилце као неосновану.

Одредбом члана 71. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС” бр. 80/02...68/14), прописано је да ће Пореска управа пореском обвезнику који, у целости или делимично, није о доспелости платио порез, односно споредно пореско давање, осим у случају из члана 74. став 7. тачка 1) овог закона, послати опомену о врсти и износу пореза, односно споредних пореских давања доспелих за наплату, у року од 30 дана од дана доспелости, којом му налаже да доспели износ плати одмах, а најкасније у року од пет дана од дана пријема опомене, са обрачунатом каматом од дана издавања опомене до дана уплате доспелог пореза,

односно споредних пореских давања. Одредбом члана 75. став 1. и 2. прописано је да се на износ мање или више плаћеног пореза и споредних пореских давања обрачунава и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за десет процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто и да се на дуговани порез и споредна пореска давања камата обрачунава почев од наредног дана од дана доспелости. Према одредби члана 77. став 1. истог закона Пореска управа почиње поступак принудне наплате пореза, односно споредних пореских давања, доношењем решења о принудној наплати пореза ако порески обвезник није платио порез, односно споредно пореско давање у року из члана 71. став 1. овог закона. Чланом 83. став 1. истог закона је прописано да се пореска обавеза увећава за посебну једнократну таксу на принудну наплату пореза у висини од 5 % од износа доспелих, а неплаћених пореза, која се обрачунава и приписује главном дугу на дан почетка поступка принудне наплате.

Код напред изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужиле, основано налазећи да је то решење донето без повреде правила поступка, као и да је засновано на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању и правилној примени материјалног права. Ово стога што из стања у списима произлази да је тужиле – пореском обвезнику дана 10.06.2014. године уручена опомена за плаћање број: 015-433-01-4371/2014-11А06 од 02.06.2014. године са налогом за уплату износа по истој у остављеном року, као и да тужиле у остављеном року, што она у тужби и не спори, није извршила плаћање, нити је поднела захтев за одлагање плаћања пореског дуга, па је правилно првостепени орган на основу одредби чланова 77. став 1, 83, 92. и 105. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Сл. гласник РС”, бр. 80/02...68/14) донео решење о принудној наплати пореске обавезе из непокретности тужиле од 08.10.2014. године.

Правилно је, по налажењу овог суда, тужени орган с позивом на члан 31. Закона о једнократном порезу на екстра доходак и екстра имовину стечене искоришћавањем посебних погодности (“Сл. гласник РС”, бр. 36/01, 37/01, “Сл. лист СРЈ”, бр. 17/02 и “Сл. гласник РС”, бр. 18/02, 72/11) закључио да обавеза по основу једнократног пореза на екстра доходак и екстра имовину не застарева, основано налазећи да се сходно том члану у поступку утврђивања и наплате једнократног пореза не примењују одредбе о застарелости из Закона о пореском поступку и пореској администрацији на које тужиле указује у жалби, као и тужби. Наиме, према Одлуци Савезног уставног суда ИУ бр. 148/01, 155/01, 160/01, 165/01, 167/01, 170/01, 186/01, 196/01, 197/01, 200/01, 205/01, 06/01, 208/01, 219/01 6/02, 7/02 (“Сл. лист СРЈ”, бр. 17/02 и “Сл. гласник РС”, бр. 18/02) наведена одредба члана 31. Закона није сагласна са Уставом СРЈ у делу који се односи на непримену Закона о облигационим односима, па је у складу са чланом 130. Устава СРЈ, наведени део одредбе престао да важи даном објављивања 05. априла 2002. године, док је у преосталом делу – у односу на поступак утврђивања и наплате једнократног пореза наведени члан 31 Закона и даље на снази и производи правно дејство. Ступањем на снагу Закона о пореском поступку и пореској администрацији од 01.01.2003. године, одредбе о застарелости из пореских закона су престале да важе тако да се од 01.01.2003. године застарелост у поступку утврђивања и наплате јавних прихода утврђује према одредбама члана 114. до 114ж наведеног закона.

Међутим, прелазним одредбама Закона о пореском поступку и пореској администрацији нису престале да важе одредбе о застарелости из Закона о порезу на екстра доходак и екстра имовину стечене искоришћавањем посебних погодности, што значи да се одредбе о застарелости из Закона о пореском поступку и пореској администрацији не примењују у поступку утврђивања и наплате једнократног пореза, већ се у том поступку у погледу застарелости примењује одредба члана 31. Закона о једнократном порезу на екстра доходак и екстра имовину, па пореска обавеза по овој врсти јавних прихода не застарева.

Суд налази и да погрешно тужила у тужби закључује да је наведеном одлуком Уставног суда утврђено да је одредба члана 31. Закона о једнократном порезу на екстра доходак и екстра имовину стечене искоришћавањем посебних погодности несагласна са Уставом тадашње СРЈ, јер је наведена одредба закона неуставна само у делу који се односи на непримену одредаба о застарелости из Закона о облигационим односима, док је део наведеног члана закона који се односи на непримењивање одредаба пореских закона и даље на снази. Уставни суд је заузео овакав став, између осталог, полазећи од чињенице да се Законом о облигационим односима уређују односи приватноправне природе, док се законом чија оцена уставности је била предмет испитивања пред тим судом, уређују фискални правни односи који према својој правној природи спадају у јавноправне односе.

Суд је ценио навод тужбе којим се указује да порески орган није узео у обзир ни чињеницу да према Одлуци Уставног суда, објављеној у „Службеном гласнику РС”, бр. 73/2012 од 27. јула 2012. године, конформна метода није правно признати начин обрачуна камате, али налази да је тај навод без утицаја на другачије решење у овом случају, будући да је одлука о камати из ожалбеног решења донета основном члана 75. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији који није био предмет оцене пред Уставним судом, па је правилно првостепеним решењем обрачуната камата применом конформне методе почев од 2002. до 31.12.2012. године, када су сходно одредби члана 40. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Сл. гласник РС”, бр. 93/12), почев од 01.01.2013. године, измењене одредбе Закона о пореском поступку и пореској администрацији о примени конформне методе обрачуна камате.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, који у суштини представљају поновљене наводе жалбе које је тужени орган у складу са одредбом члана 235. Закона о општем управном поступку нарочито у погледу примене материјалног права правилно оценио, али са напред изнетих разлога налази да су без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари.

Следом изложеног, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Управни суд је на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Сл. гласник РС” бр. 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, суд је донео применом одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са одредбама чланова 150,

153 и 154. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС", бр. 72/11 ... 55/14), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, с обзиром да тужилца у овом спору није успела, па јој право на накнаду трошкова, које у тужби није ни определила, не припада.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 13.11.2017. године, 4 У. 6904/15

Записничар
Гордана Војновић,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП